

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr.Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **P. D. N.**, narozen X, bytem N. B., P. 5, zastoupen Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4 proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, která dle jeho názoru spočívá v tom, že nebylo rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky v zákonem stanovených lhůtách. Uvedl, že po marném uplynutí zákonné lhůty a uplynutí lhůty přiměřené podal návrh na vydání opatření proti nečinnosti nadřízenému správnímu orgánu. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců na základě tohoto podnětu rozhodla dne 26.6.2014 pod sp.zn. MV-83840-2/SO-2014 tak, že podnětu se nevyhovuje. V odůvodnění konstatovala, že o žádosti žalobce bylo již

rozhodnuto a pobyt byl povolen. Bez ohledu na tuto skutečnost, která vyplývá i ze spisového materiálu, odmítá žalovaný pobyt, byť již dle správního spisu povolený, vydat. Žalobce nemá jinou možnost, než se bránit zjevně nezákonnému postupu správního orgánu soudní cestou, proto navrhuje, aby soud uložil žalovanému ve věci dlouhodobého pobytu vydat žalobci v soudem stanovené lhůtě dlouhodobý pobyt a uložil mu povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že není a nebyl nečinný, v řízení koná úkony pro vydání rozhodnutí. Žalobce podal dne 7.4.2014 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia. Dne 28.5.2014 pod čj: OAM-21449-13/DP-2014 vydal Záznam o vydání povolení k dlouhodobému pobytu s platností od sejmутí biometrických údajů do 31.8.2014. Téhož dne zaslal žadateli výzvu ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení pobytu. Dne 11.6.2014 správní orgán sepsal potvrzení o tom, že žadatel se dostavil s tím, že o dalším postupu bude informován. Následně byl sepsán dne 8.7.2014 protokol o nahlížení do spisu. Dne 25.7.2014 žalovaný vydal usnesení o přerušení řízení do vyřešení předběžné otázky, když bylo zjištěno, že dne 9.5.2014 byl žadatel obviněn ze zločinu těžkého ublížení na zdraví ve stádiu pokusu. Dále uvedl, že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců se zabývala návrhem na provedení opatření proti nečinnosti. Dne 26.6.2014 vydala usnesení, kterým této žádosti nevyhověla. Žalovaný koná nezbytné úkony k tomu, aby ve věci mohl rozhodnout. Navrhl proto zamítnutí podané žaloby.

K vyjádření žalovaného zaslal žalobce repliku, ve které zdůraznil, že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců nevyhověla jeho podnětu k vydání opatření proti nečinnosti výhradně proto, že o žádosti žalobce bylo již kladně rozhodnuto. Jestliže spisový materiál obsahoval záznam o udělení povolení k pobytu a tím i rozhodnutí o žádosti, nebyl správní orgán oprávněn řízení přerušit. Poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2014 čj: 7 Ans 10/2012-46, ve kterém bylo vyjádřeno, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti je soud oprávněn k žalobní námitce zkoumat důvodnost přerušení správního řízení. Dále poukázal na to, že podle § 44 odst. 4 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. se dlouhodobý pobyt povoluje s platností na dva roky, pokud byl záznam vydán jen do 31.8.2014, vztahuje se tato lhůta pouze na sejmутí biometrických údajů žalobce za účelem vystavení biometrické karty o povolení k pobytu.

Městský soud v Praze posoudil důvodnost podané žaloby a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení s takovýmto postupem vyslovili souhlas.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žadatel požádal žádostí ze dne 7.4.2014 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Ve spise je založen „Záznam o vydání povolení k dlouhodobému pobytu s platností od sejmутí biometrických údajů do 31.8.2014“ ze dne 28.5.2014, čj: OAM-21449-13/DP-2014 v němž je konstatováno, že žadateli (žalobci) se vydává povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 45 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), a to za účelem ostatní s platností od sejmутí biometrických údajů do 31.8.2014. V odůvodnění bylo konstatováno, že žadatel podal dne

7.4.2014 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu s tím, že cizinec podal žádost v souladu s § 45 odst. 1 věta první zákona č. 326/1999 Sb. Bylo konstatováno, že žádost byla doložena stanovenými náležitostmi, proto se vydává povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky tak, jak bylo uvedeno.

Výzvou ze dne 28.5.2014 byl žalobce vyzván ke zpracování údajů (včetně biometrických) nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu. Dne 11.6.2014 bylo vydáno potvrzení, že se žalobce dostavil na základě výše uvedené výzvy ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu, tím správní orgán potvrzuje splnění požadavku na dostavení se žadatele. O dalším postupu bude žadatel informován buď písemnou formou, nebo telefonicky.

Ze spisového materiálu dále vyplývá, že žalobce podal návrh na provedení opatření proti nečinnosti správního orgánu. O tomto návrhu bylo rozhodnuto Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců usnesením ze dne 26.6.2014 čj: MV-83840-2/SO-2014 tak, že návrhu se nevyhovuje s odůvodněním, že bylo správním orgánem o žádosti rozhodnuto, je vydání opatření proti nečinnosti bezpředmětné.

Ve správním spise je založeno usnesení ze dne 25.7.2014 čj: OAM-21449-25/DP-2014 o přerušení řízení do doby vyřešení předběžné otázky s odůvodněním, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že dne 9.5.2014 byl žadatel obviněn Obvodním ředitelstvím PČR Praha 1 ze zločinu těžkého ublížení na zdraví ve stádiu pokusu. Správní orgán má za to, že trestní stíhání žadatele předběžnou otázkou, která má vliv na rozhodnutí o žádosti žalobce. Proti uvedenému usnesení o přerušení řízení podal žalobce odvolání, způsob rozhodnutí o tomto odvolání nadřízeným orgánem z obsahu předloženého správního spisu není zřejmý.

Podáním ze dne 21.1.2015 žalobce sdělil soudu, že usnesení o přerušení řízení 25.7.2014 čj: OAM-21449-25/DP-2014 bylo zrušeno a předložil soudu rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 29.12.2014 čj: MV-117870-3/SO-2014, kterým bylo usnesení o přerušení řízení bylo zrušeno s odůvodněním, že v dané věci nejde o předběžnou otázku ve vztahu k probíhajícímu správnímu řízení, resp. ve věci žádosti žalobce bylo prvotupňovým správním orgánem již dne 27.5.2014 rozhodnuto, tak jak je konstatováno v usnesení Komise ze dne 26.6.2014 čj: MV-83840-2/SO-2014.

Jak již bylo zvedeno, žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu, kterou spatřuje v tom, že žalovaný nevydal rozhodnutí o jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Řízení o žalobách na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je upraveno v ustanovení § 79 až § 81 soudního řádu správního. Podle § 79 odst. 1 může se žalobou ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Z uvedeného ustanovení § 79 odst. 1 s.ř.s. vyplývá, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se lze domáhat toho, aby správní orgán rozhodl ve věci samé nebo vydal osvědčení, a to při splnění podmínky, že soud dospěje k závěru, že správní orgán je k vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení povinen.

Soud se zabýval v první řadě otázkou, zda o žádosti žalobce bylo rozhodnuto a po posouzení věci dospěl k závěru, že žalovaný o žádosti žalobce již rozhodl.

Ze zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož bylo v této věci postupováno, je zřejmé, že o žádostech cizinců o povolení k pobytu na území České republiky je správními orgány meritorně, tedy ve věci samé, rozhodováno tak, že v případech, že žádosti není vyhověno, vydá správní orgán negativní správní rozhodnutí. V případech, kdy žádosti správní orgán vyhoví, není vydáno písemné rozhodnutí, takovému žadateli je vydán průkaz o povolení k pobytu. Tento průkaz osvědčuje existenci práva cizince, které mu bylo přiznáno konstitutivním rozhodnutím správního orgánu o povolení k pobytu na území České republiky. Bez takového rozhodnutí cizinec právo k pobytu nemá.

Postup správního orgánu v případech, kdy je žadateli vyhověno, upravuje ustanovení § 151 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož, pokud správní orgán zcela vyhoví žádosti o přiznání práva, jehož existence se osvědčuje zákonem stanoveným dokladem (zde je průkazem o povolení k pobytu), lze místo písemného vyhotovení rozhodnutí vydat pouze tento doklad. O vydání dokladu se učiní záznam do spisu, který obsahuje náležitosti uvedené v § 67 odst. 2. Na místo odůvodnění se v záznamu uvede seznam podkladů rozhodnutí. Dnem převzetí dokladu účastníkem nabývá rozhodnutí právní moci a právních účinků. Dojde-li ke zrušení rozhodnutí poté, co nabylo právní moci, pozbývá vydaný doklad platnost.

Ačkoliv to ze „Záznamu o vydání povolení k dlouhodobému pobytu s platností od sejmутí biometrických údajů do 31.8.2014“ (dále jen „záznam o vydání povolení“), který je založen ve správním spise, výslovně nevyplývá, je zřejmé, že jde o záznam, jehož vyhotovení předpokládá ustanovení § 151 ve spojení s § 67 odst. 2 správního řádu. Podle § 67 odst. 2 správního řádu jsou náležitostmi záznamu výroková část, odůvodnění, datum vydání, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno a příjmení, funkce nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Tyto náležitosti záznam, založený ve správním spise, obsahuje.

Z výše uvedených ustanovení správního řádu je zřejmé, že proces rozhodování v případě kladného rozhodnutí o žádosti cizince k povolení pobytu, v sobě zahrnuje několik postupných kroků, mezi něž patří v první řadě přijetí „rozhodnutí“ ve smyslu projevu správního orgánu o věci samé. Toto rozhodnutí se písemně nevyhotovuje, na místo něho je vydán doklad osvědčující existenci práva a o vydání takového dokladu se učiní záznam do spisu. Tím je samotný rozhodovací proces správního orgánu dokončen a zbývá realizace takového rozhodnutí – doručení dokladu o přiznání určitého práva (průkazu o povolení k pobytu).

V této věci ze spisového materiálu vyplývá, že rozhodnutí, které nebylo učiněno v písemné formě, ale bylo učiněno ve formě záznamu, již bylo správním orgánem přijato. O vydání povolení k pobytu, tedy dokladu ve smyslu § 151 odst.1 a 2 správního řádu, byl sepsán záznam do spisu a tím bylo rozhodnuto. Uvedené rozhodnutí však nenabylo právní moci, protože nebylo žalobci doručeno, resp. nebyl mu předán příslušný doklad osvědčující jeho právo k pobytu (§151 odst.3 správního řádu).

Soud se proto zabýval otázkou, zda v rámci řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti se lze domáhat toho, aby správní orgán vydané rozhodnutí doručil, resp. předal žalobci průkaz k pobytu.

Jak bylo výše uvedeno, podle ustanovení § 79 odst. 1 s.ř.s. se může žalobce žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu domáhat toho, aby správní orgán rozhodl ve věci samé nebo vydal osvědčení, a to při splnění podmínky, že soud dospěje k závěru, že správní orgán je k vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení povinen. Ochrany proti nečinnosti správního orgánu, spočívající v jiných úkonech než je vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, se žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhat nelze. Předání či doručení příslušného dokladu představuje neformální úkon správního orgánu, kterým je sice proces rozhodování završen, ale nelze ho považovat za rozhodnutí.

Uvedenému závěru svědčí i znění ustanovení § 81 odst. 2 s.ř.s., podle něhož je soud oprávněn, shledá-li žalobu na ochranu proti nečinnosti důvodnou, uložit správnímu orgánu, aby vydal rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení a stanoví mu přiměřenou lhůtu. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že soud je oprávněn uložit správnímu orgánu, aby meritorně rozhodl. To znamená, že v případech, kdy správní orgán již rozhodl, vydal rozhodnutí, nemůže soud správnímu orgánu takovou povinnost uložit. Pak přichází v úvahu jen závěr o tom, že žalobu je nutno zamítnout (§ 81 odst. 3 s.ř.s.). Pro posouzení důvodnosti žaloby není rozhodná otázka právní moci vydaného rozhodnutí.

Je vhodné konstatovat, že v daném případě, protože již bylo ve věci rozhodnuto, nelze správnímu orgánu uložit, aby rozhodl znovu. Přitom jiný výrok rozsudku, než uložit správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé či osvědčení, nepřichází v úvahu. Nepřichází tak v úvahu, aby soud uložil žalovanému předat žalobci průkaz o povolení k pobytu. Samotný akt vyhotovení a předání průkazu je úkon správního orgánu, který je odlišný od rozhodnutí samotného, byť spolu souvisí. Že jde o dva rozdílné akty správního orgánu je patrné m.j. z výslovného znění ustanovení § 151 odst.4 správního řádu, podle něhož je platnost dokladu (průkazu) je vázána na existenci pravomocného rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že rozhodnutí o žádosti a předání průkazu nejsou totožnými úkony správního orgánu. Z uvedeného ustanovení vyplývá i specifický charakter průkazu, kdy není pro jeho zrušení prokazovat opak, nýbrž postačí zrušení rozhodnutí, na jehož podkladě byl vydán. Přímo ze zákona to pak znamená pozbytí platnosti průkazu. Ochranu před takovými úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími, včetně situace, kdy správní orgán takový úkon nečiní, nelze v rámci žaloby na ochranu proti nečinnosti poskytnout..

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto podle § 81 odst. 3 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší, žalovanému náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11.března 2015

JUDr.Hana Veberová
předsedkyně senátu